

DESIGNER' VIEW

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΚΑΣ [YIANNIS GHIKAS

text STAVROS MARTINOS, architect ■ photography YIANNIS GHIKAS DESIGN

Ο Γιάννης Γκίκας γεννήθηκε στην Αθήνα. Με υπόβαθρο τόσο στο design όσο και στην πληροφορική, δίνει μεγάλη έμφαση στη λειτουργικότητα, ως απώτερο σκοπό των σχεδίων του, ενώ ταυτόχρονα εξερευνά τις διαφορετικές αισθητικές τους διαστάσεις. Θεωρεί το design ως διαδικασία ικανοποίησης υλικών ή άυλων αναγκών. Το σκαμπό του, Monarchy, απέσπασε το Red Dot Design Award (2009) και το German Design Award (2016). Τα τραπεζάκια Soda για την ιταλική εταιρεία Miniforms, κατασκευασμένα εξολοκλήρου από φυσικό γυαλί Murano, μπήκαν αμέσως στο επίκεντρο της προσοχής του κόσμου του design, κερδίζοντας το Archiproducts Design Award 2021, το Azure Magazine Award, το Dezeen Design Award 2021, επελέγησαν για το ADI index και προτάθηκαν ως υποψήφια για το Compasso d' Oro 2022. Το 2018 κέρδισε μια τρίμηνη διαμονή μαθητείας στην Arita της Ιαπωνίας, όπου εργάστηκε σε τοπικά εργαστήρια πορσελάνης, μια ανεκτίμητη εμπειρία όχι μόνο στη δραστηριότητά του ως designer αλλά και ως πολιτιστική ανταλλαγή. Έχει συνεργαστεί με εταιρείες όπως οι Objekten (Βέλγιο), Miniforms (Ιταλία), Hiro (Ιταλία), Convex (Ελλάδα), Sarantis Group (Ελλάδα), Biocidetech (UK), Marubun (Ιαπωνία), το Βιομηχανικό Μουσείο Φωταερίου στην Αθήνα κ.ά., ενώ η δουλειά του έχει διεθνή προβολή σε εκθέσεις και δημοσιεύσεις.

Yiannis Ghikas was born in Athens, Greece. With his background encompassing Computer Science alongside Design, he employs functionality as the ultimate purpose of his designs while exploring their potential emotive responses. He sees design as a process of satisfying needs, either tangible or intangible. His Monarchy stool has received the Red Dot Design Award (2009) and the German Design Award (2016). His Soda tables for the Italian brand Miniforms, entirely made of mouth blown Murano glass, instantly got the attention of the design world and won the Archiproducts Design Award, the Azure Magazine Award, the Dezeen Design Award 2021, was selected for the ADI index and was a nominee for the Compasso d'Oro 2022. In 2018 he was selected to participate in a three-month design residency in Arita, Japan where he worked with the local potter's community, a valuable experience, not only in design but also as a cultural exchange. He has worked with companies like Objekten (Belgium), Miniforms (Italy), Hiro (Italy), Convex (Greece), Sarantis Group (Greece), the Industrial Gas Museum in Athens, Biocidetech (UK), Marubun (Japan), and his work has been exhibited internationally.

Πώς σκεφτήκατε να ασχοληθείτε με το design, διατηρώντας την έδρα σας στην Ελλάδα;

Δεν ξεκίνησα κάνοντας μακροπρόθεσμα σχέδια. Απλώς κάποια στιγμή ένιωσα ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το design, το οποίο τότε δεν γνώριζα καν ότι ονομαζόταν έτσι. Προέρχομαι από μια οικογένεια όπου όλοι οι παππούδες μου ήταν αγρότες, οι γονείς μου δεν είχαν την ευκαιρία να σπουδάσουν και γεννήθηκα στην προ διαδικτύου εποχή, όπως συνέβαινε λίγο ή πολύ με ολόκληρη την Ελλάδα μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80. Για ανεξήγητο λόγο αισθάνθηκα μία έλξη για τα αντικείμενα, τα έπιπλα, τις συσκευασίες και άρχισα να έχω την επιθυμία να δίνω δική μου φόρμα σε αυτά και να προσπαθώ να τα φτιάξω, χωρίς να κάνω σχέδια για το αν αυτό οδηγήσει κάπου. Δεν ήξερα καν ότι ήταν επάγγελμα. Αυτό ήρθε πολύ αργότερα. Το 2000 διορίστηκα ως εκπαιδευτικός στη Μέση Εκπαίδευση. Πιστεύω στην εκπαίδευση μέσω σπουδών και σε όσα αυτή προσφέρει. Χωρίς τη δυνατότητα να σπουδάσω στο εξωτερικό και αρκετά μεγάλος πια, 33 χρονών, αποφάσισα το 2003 να γραφτώ σε ιδιωτική σχολή, ως ώριμος σε ηλικία φοιτητής, μια και αυτή ήταν και η μοναδική επιλογή που είχα στην Ελλάδα. Εκεί, μπήκα σε ένα πλαίσιο που μεθόδευσε κάπως τη σκέψη μου και άρχισα να καταλαβαίνω ότι η αγάπη μου για το βιομηχανικό σχέδιο, πιθανόν, να οδηγήσει σε ένα επάγγελμα product designer. Πρωτίστως, βέβαια, ήθελα να ικανοποιήσω τη δημιουργική μου διάθεση. Δεν ήξερα αν θα τα κατάφερα, αλλά σίγουρα ήξερα ότι ήθελα να ασχοληθώ πιο σοβαρά με αυτόν τον τομέα.

How did you come to pursue a design career while maintaining your base in Greece?

I didn't start with long-term plans. At some point, I simply felt a particular interest in design, which I didn't even know was called that at the time. Coming from a family of farmers, with parents who didn't have the opportunity to pursue higher education, and being born in the pre-internet era, much like the rest of Greece until the late '80s, I, for some inexplicable reason, felt drawn to objects, furniture, and packaging. I began to have the desire to give them my own form and try to create them without envisioning where this might lead. I didn't even know it was a profession; that realization came much later.

In 2000, I was appointed as an educator in Secondary Education. I believe in education through studies and what it offers. Unable to study abroad and already at 33 years, in 2003, I decided to enroll in a private college as a mature student -my only choice in Greece. There, I entered a framework that somewhat guided my thinking, and I began to understand that my love for industrial design might possibly lead to a profession as a product designer. Primarily, however, I wanted to satisfy my creative disposition. I didn't know if I would succeed, but I certainly knew I wanted to delve more seriously into this field.

Μου αρέσουν πολύ τα πράγματα να είναι σχετικά απλά, μονόχρωμα και από ένα υλικό. Θέλω να είναι ήσυχα σχεδιασμένα, να μπορείς να συνυπάρχεις μαζί τους χωρίς να διαταράσσουν την ηρεμία σου, αλλά παράλληλα να βγάζουν κάτι όμορφο και μια αίσθηση ποιότητας.

Πότε αρχίσατε να αποκτάτε αντίληψη της λεπτομέρειας και να φαντάζεστε μια διαδικασία ώστε να μπορείτε να την προδιαγράψετε; Ποια είναι η δική σας ματιά σήμερα;

Τα πρώτα χρόνια η προσέγγισή μου ήταν λίγο πιο εννοιολογική. Πάντα, βεβαίως, υπήρχε μια ιδέα, που μπορεί να είχε διαφορετικές κατευθύνσεις, απορρέοντας από διαφορετικές παρατηρήσεις. Προσδευτικά, project με project, υλικό με υλικό, άρχισα να καταλαβαίνω τι είναι εφικτό και τι όχι. Άρχισα να αποδέχομαι ότι από αυτό που ξεκινάω σαν πρώτη ιδέα, θα πρέπει να κάνω αλλαγές για να καταφέρω να το υλοποιήσω, κάτι πολύ σημαντικό στη διαδικασία του σχεδιασμού. Πολλοί νομίζουν ότι αν αλλάξεις ένα ράδιο από δύο σε τρία χιλιοστά, θα καταστραφεί το αριστούργημα που έχουν φτιάξει. Μου αρέσουν πολύ τα πράγματα να είναι σχετικά απλά, μονόχρωμα και από ένα υλικό. Θέλω να είναι ήσυχα σχεδιασμένα, να μπορείς να συνυπάρχεις μαζί τους χωρίς να διαταράσσουν την ηρεμία σου, αλλά παράλληλα να βγάζουν κάτι όμορφο και μια αίσθηση ποιότητας, η οποία δεν έχει σχέση με το πόσο ακριβά είναι τα υλικά, όσο με το πόση προσπάθεια έχει επενδυθεί στη διαδικασία του σχεδιασμού τους. Ίσως για αυτό από την αρχή ξεχώρισα τον Jasper Morrison, με ένα χαρακτηριστικό design το οποίο δεν αποπνέει πολυτέλεια αλλά μία ήσυχη ποιότητα.

When did you start developing an awareness of detail and envisioning a process to predetermine it?

What is your perspective on this today?

In the early years, my approach was somewhat more conceptual. There was always an idea, which could take different directions based on various observations. Progressively, project by project, material by material, I began to understand what is feasible and what is not. I started accepting that from the initial idea, changes would be necessary to bring it to fruition -a crucial aspect in the design process. Many believe that making even a small change, like adjusting a radius from two to three millimeters, will ruin the masterpiece they've created.

I prefer things to be relatively simple, monochromatic, and made from a single material. I like them to be quietly designed, allowing you to coexist with them without disrupting your tranquility, yet emanating beauty and a sense of quality.

This quality is not tied to the cost of materials but rather to the effort invested in their design process. Perhaps that's why I admired Jasper Morrison from the beginning, with a distinctive design that doesn't exude luxury but rather a serene quality.

The perception of design is not solely aesthetic for me. Functionality is a significant concern; I want a product to endure over time, both aesthetically and functionally. When something is exceptionally beautiful but poses difficulties or fails to satisfy me functionally, it ceases to hold my interest.

Πώς θα εντοπίζατε ένα ποιοτικό design πέρα από την αισθητική του πρόσληψη;

Η πρόσληψη του design δεν είναι μόνο αισθητική. Με απασχολεί πάρα πολύ η λειτουργικότητα: Θέλω ένα προϊόν το οποίο να διαρκεί στον χρόνο, και από πλευράς αισθητικής και από πλευράς λειτουργικής. Όταν κάτι είναι πάρα πολύ ωραίο αλλά με δυσκολεύει ή δεν με ικανοποιεί λειτουργικά, σταματά να με ενδιαφέρει. Με προσελκύει πιο πολύ το design που είναι προσιτό σε περισσότερο κόσμο. Βεβαίως, υπάρχουν και άλλες κατηγορίες όπως το collectible design, για προϊόντα που δεν προορίζονται για μαζική παραγωγή.

Η πιο πρόσφατη δουλειά σας είναι μια σειρά πορσελάνινων αντικειμένων, κούπες και σκεύη φαγητού, τα οποία αποτυπώνουν τις υφές των πολυκατοικιών της Αθήνας. Πώς γεννήθηκε αυτή η ιδέα και πώς φτάσαμε στην παραγωγή;

Δεν έκανα ποτέ συνειδητή προσπάθεια να σχεδιάσω κάτι το οποίο να έχει ένα ελληνικό ή αθηναϊκό θέμα. Δεν πιέζω τον εαυτό μου προς αυτή την κατεύθυνση, παρ' ότι τα τελευταία χρόνια υπήρξε μια πολύ έντονη προσπάθεια των σχεδιαστών να προσεγγίσουν την ελληνικότητα με κάποιο τρόπο. Απλά, είμαι ένας άνθρωπος που ζω στην Ελλάδα, στο αστικό περιβάλλον. Ζώντας στην Αθήνα παρατήρησα ότι οι όψεις των πολυκατοικιών ήταν επεξεργασμένες με την τεχνική "artificiel", η οποία έχει τόσο μεγάλη κλίμακα

How do you identify quality design beyond its aesthetic perception?

The perception of design is not solely aesthetic for me. Functionality is a significant concern; I want a product to endure over time, both aesthetically and functionally. When something is exceptionally beautiful but poses difficulties or fails to satisfy me functionally, it ceases to hold my interest. I am more interested in design that is accessible to a broader audience. Of course, there are other categories, such as collectible design, where products are not intended for mass production.

Your most recent work involves a series of porcelain objects, such as cups and dinnerware, depicting the textures of Athens' apartment buildings. How did this idea come about, and how did it reach the production stage?

I never made a conscious effort to design something with a Greek or Athenian theme. I don't force myself in that direction, although in recent years, there has been a strong effort among designers to approach a Greek identity in some way. I simply live in Greece, in an urban environment.

εφαρμογής ώστε να γίνεται η υφή της πόλης. Μου έκανε εντύπωση πώς είναι δυνατόν να μην έχει ασχοληθεί κάποιος άλλος με ένα τέτοιο σήμα κατατεθέν της Αθήνας. Έτσι λοιπόν κάποια στιγμή σκέφτηκα ότι αυτή η υφή -η οποία πλέον καταστρέφεται ή εξαφανίζεται και είναι ζήτημα χρόνου να πάψει να υπάρχει- θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε ένα προϊόν. Έχω ασχοληθεί με το κεραμικό και την πορσελάνη, έχοντας δουλέψει στην Ιαπωνία και έχοντας φτιάξει κάποια πορσελάνινα αντικείμενα στην Ελλάδα. Το κεραμικό, παρότι με έχει κατ' επανάληψη παιδέψει, είναι ένα υλικό που αγαπώ. Με τη βοήθεια του Nicola Barrera, ο οποίος είναι ένας νέος designer με σπουδές στη Μαδρίτη, που κάνει μεταπτυχιακό στην Ολλανδία, κάναμε τρισδιάστατη σάρωση των κτιριακών επιφανειών και αρχίσαμε να πειραματιζόμαστε χωρίς να ξέρουμε την κατάληξη. Τελικά απομονώσαμε τρεις τεχνολογίες -χτένι, θραπίνα και κουταλιά. Αρχικά τυπώσαμε τρισδιάστατα ένα πλακάκι, που δώσαμε στον φίλο μας Νικόλα Αθανασόπουλο, που είναι designer, 3d specialist στα κεραμικά. Εκείνος, μας έκανε ένα δείγμα σε πορσελάνη. Το αποτέλεσμα ήταν πολύ ενδιαφέρον ώστε αποφασίσαμε να προχωρήσουμε την εφαρμογή του σε κούπες, πάλι με τη βοήθεια του Νίκου. Καθώς επικοινωνώ συχνά τα project μου σε φίλους, δείχνοντας την έρευνα στον Martin Olofsson και την Αγγελική Παπαβασιλείου του Myran, στην Αθήνα, προέκυψε η συνεργασία για την παραγωγή, η οποία γίνεται στην Πορτογαλία.

Living in Athens, I noticed that the facades of apartment buildings were processed using the "artificiel" technique, which has such a large-scale application that it becomes the texture of the city. I was struck by how no one else had dealt with such an iconic feature of Athens. So, at some point, I thought that this texture -which is now being destroyed or disappearing and is only a matter of time before it ceases to exist- could be applied to a product. I have been involved with ceramics and porcelain, having worked in Japan, and created some porcelain items in Greece. Despite the challenges, I love ceramics as a material. With the help of Nicola Barrera, a young designer with studies in Madrid, currently pursuing a master's in the Netherlands, we conducted a three-dimensional scan of the building surfaces and began experimenting without knowing the outcome. Eventually, we isolated three techniques -chténi (comb), thrapína (chisel), and koutaliá (spoon). Initially, we 3d-printed a tile, which we gave to our friend Nikola Athanasopoulos, a designer and 3d specialist in ceramics. He produced a porcelain sample for us. The result was so intriguing that we decided to apply it to cups, again with the help of Nikos. As I often share my projects with friends, showing the research to Martin Olofsson and Aggeliki Papavasileiou of Myran in Athens, collaboration for production emerged, taking place in Portugal.

Σκεφτόμουν πώς μπορώ να εκμεταλλευτώ τη διαφάνεια του γυαλιού ώστε από μέσα να φαίνεται και ένα άλλο μέρος της φόρμας, πέρα από τη βασική επιφάνεια που είναι το τραπέζι.

Ίσως το πιο γνωστό σας σχέδιο είναι μια σειρά από γυάλινα τραπεζάκια για την ιταλική Miniforms, από ένα υλικό χωρίς καμία συναρμογή. Πώς ξεκίνησε αυτή η συνεργασία;

Αυτό το τραπεζάκι προέκυψε ως ανάθεση από τον ιδιοκτήτη της Miniforms, που είχε την ιδέα. Όταν μου προτείνουν να σχεδιάσω κάτι, το πρώτο που κάνω συνήθως, αν δεν έχω πρότερη γνώση, είναι έρευνα. Έτσι, διαπίστωσα ότι δεν υπάρχουν γυάλινα τραπεζάκια φτιαγμένα από έναν ενιαίο όγκο γυαλιού. Γνώριζα πώς λειτουργεί ένα καλούπι και ποια φόρμα μπορεί να βγει από αυτό και ποια όχι. Έτσι, άρχισα να το προσεγγίζω ως ένα αντικείμενο που θα έβγαινε με ένα φύσημα από ενιαίο γυαλί, χωρίς κολλήσεις ή προσθήκη δεύτερου υλικού. Έδωσα 6 ή 7 προτάσεις χωρίς να είμαι σίγουρος ότι μπορούν να κατασκευαστούν. Σκεφτόμουν πώς μπορώ να εκμεταλλευτώ τη διαφάνεια του γυαλιού ώστε από μέσα να φαίνεται και ένα άλλο μέρος της φόρμας, πέρα από τη βασική επιφάνεια που είναι το τραπέζι. Έτσι, για μία από τις προτάσεις, κάναμε 3d printing σε μικρή κλίμακα για να δούμε αν μας αρέσει η φόρμα και στη συνέχεια, το ξεχάσα. Μετά από μερικούς μήνες, έλαβα απροσδόκητα φωτογραφίες από τα καλούπια, που είχαν φτιαχτεί από ατσάλι. Στη συνέχεια, δώσαμε στο προϊόν το όνομα "Soda" και μετά από λίγο καιρό είδαμε τα πρώτα αποτελέσματα, τα οποία μας άρεσαν πολύ. Ενώ όταν είδαν οι τεχνίτες το σχέδιο, δεν ήταν σίγουροι αν θα μπορούσαν να διαχειριστούν το υλικό σε τέτοιο μέγεθος, τελικά κατάφεραν να τα φτιάξουν. Δουλεύοντας από κομμάτι σε κομμάτι, βελτίωσαν την τεχνική τους και πλέον κάνουν παραγωγή αρκετά μεγάλου αριθμού τραπεζιών κάθε μέρα.

Perhaps your most well-known design is a series of glass tables for the Italian brand Miniforms, made from a single piece of glass without any assembly. How did this collaboration start?

This table emerged as a commission from the owner of Miniforms, who had the idea. When I am proposed to design something, the first thing I usually do, if I don't have prior knowledge, is research. Thus, I found that there were no glass tables made from a single volume of glass. I knew how a mold works and what form can be derived from it. So, I began approaching it as an object that would be produced with a single blow of glass, without joints or the addition of a second material. I submitted 6 or 7 proposals without being sure if they could be manufactured. I was thinking about how I could leverage the transparency of glass so that another part of the form could be visible from the inside, beyond the basic surface that is the table. For one of the proposals, we did 3d-printing on a small scale to see if we liked the form, and then we forgot about it. After a few months, I unexpectedly received photos of the molds, which had been made from steel. Then we named the product "Soda" and after a while, we saw the first results, which we really liked. While the craftsmen initially weren't sure if they could handle the material on such a scale when they saw the design, they eventually managed to produce them. Working from piece to piece, they improved their technique and now produce a significant number of tables every day.

Ποια είναι τα επόμενα projects που ετοιμάζετε, σε ποιο πλαίσιο έχουν γεννηθεί και προς τα πού πάνε;

Θα φανταζόταν κανείς ότι επειδή ένας σχεδιαστής κατάφερε να έχει μια εμπορική επιτυχία σε διεθνές επίπεδο, μετά θα χτυπάει το τηλέφωνο όλη την ώρα. Δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Οι εταιρείες έχουν πληθώρα σχεδιαστών για να διαλέγουν, οπότε εμείς είμαστε που πρέπει να τις κυνηγάμε και ο ίδιος δεν είμαι και πάρα πολύ καλός σε αυτό. Έτσι, για ένα διάστημα δεν έκανα τίποτα. Ταξίδευα, δούλευα στο σχολείο και συνέχισα να μαζεύω ιδέες. Τώρα κατασκευάζω μερικά πρωτότυπα ιδεών, έχω δώσει κάποια σχέδια σε εταιρείες, όπως μία που κάνει κεραμικά φωτιστικά στην Ιταλία και μου ζήτησε μια συνεργασία, όμως ακόμα δεν ξέρω αν θα προχωρήσει. Έχω επίσης μια συνεργασία με έναν Έλληνα βιοτέχνη με τον οποίο βάζουμε σε παραγωγή μια οικονομική σειρά με απλά φωτιστικά για ξενοδοχειακούς χώρους, καθώς και ακόμα μερικές ιδέες τις οποίες δουλεύω. Υπάρχει ενδιαφέρον, αλλά είναι πολλά τα στάδια και πολλοί οι άνθρωποι από τους οποίους περνάει ένα σχέδιο μέχρι την απόφαση να βγει στην παραγωγή, ώστε είναι καλύτερα να μην «το δένεις κόμπο» μέχρι αυτό να συμβεί. Και δεν είναι καλό ούτε να έχεις αγωνία ούτε να απογοητεύεσαι. 📌

What are your upcoming projects, and what context gave rise to them? Where do you see them heading?

One might imagine that achieving commercial success on an international scale would lead to a constant stream of incoming calls. However, the reality is different. Companies have a plethora of designers to choose from, and it's up to us to pursue them. I, myself, am not particularly adept at this. Therefore, for a while, I took a step back. I traveled, worked at school, and continued to gather ideas. Currently, I am working on prototypes for some new concepts. I've submitted designs to companies, such as one specializing in ceramic lighting in Italy, which expressed interest in collaboration, though it's uncertain if it will materialize. I also have a collaboration with a Greek craftsman to produce an affordable series of simple lighting fixtures for hotel spaces, along with a few other ideas in progress. While there is interest, the process involves multiple stages and passes through various individuals before a design makes it to production. It's better not to get too attached until it happens, avoiding both anxiety and disappointment. 📌

